

Arrest

nr. 223 042 van 21 juni 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. HERMANS
Leopoldlaan 48
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 november 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 oktober 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinqies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2019.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat T. HERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 september 2015 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 9 oktober 2017 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Op 17 oktober 2017 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,

naam : [B.]

voornaam : [S.]

[...]

nationaliteit : Afghanistan

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 9 oktober 2017 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

Dit is de bestreden beslissing.

1.4. Bij arrest nr. 218 671 van 22 maart 2018 weigerde ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder werpt op dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling en artikel 75 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast geeft hij aan van oordeel te zijn dat de door verzoeker aangevoerde schending van een aantal artikelen van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) niet kan worden aangenomen. Hij stelt tevens dat in aanmerking moet worden genomen dat de bestreden beslissing geen uitwerking kan krijgen indien verzoeker alsnog een internationale beschermingsstatus wordt toegestaan.

2.2. De Raad merkt op dat verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 2, 3 en 5 van het EVRM en dat voormelde verdragsbepalingen primeren op de door verweerder ingeroepen wetsbepaling. Door te stellen van oordeel te zijn dat de aangevoerde schending van voormelde artikelen van het EVRM ongegrond is, loopt verweerder vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad. De uiteenzetting

dat er geen uitvoering zal worden gegeven aan de bestreden beslissing indien verzoeker alsnog een internationale beschermingsstatus wordt toegekend is voorts niet relevant, aangezien deze situatie zich in casu niet voordoet.

Er kan niet zonder meer gesteld worden dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in enig middel de schending aan van de artikelen 2, 3 en 5, eerste lid van het EVRM.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Doordat de bestreden beslissing verzoekende partij de facto verplicht naar Afghanistan terug te keren.

Terwijl artikel 2 van voormeld verdrag het recht op leven beschermt.

Dat artikel 3 de verdragsluitende staten verbiedt personen te onderwerpen aan foltering, noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Dat artikel 5, lid 1 aan iedereen het recht op persoonlijke vrijheid en veiligheid toekent.

De schending van artikel 3 door een staat kan niet alleen voortvloeien uit de rechtstreekse actie van deze staat, die zelf de vernederende of onmenselijke behandeling zou opleggen, maar eveneens uit het feit dat een staat zijn medewerking verleent op de een of andere manier aan een uitzetting naar een land waar een schending van artikel 3 dreigt.

Zie in die zin EHRM, Soering tegen Verenigd Koninkrijk, 7.7.1989, serie A, nr. 161.

Zodat verzoekende partij op basis van deze beslissing zal worden onderworpen aan behandelingen die ingaan tegen de rechten van de mens.

Toelichting :

Verzoekende partij is zijn thuisland Afghanistan ontvlucht uit vrees voor represailles door de taliban.

Hij werd immers door hen gerekruteerd en daarop gaf hij de taliban leden in kwestie aan bij de lokale autoriteiten.

Het CGVS oordeelde echter dat de asielaanvraag van verzoekende partij ongegrond was en weigerde hem de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe te kennen.

Verzoekende partij kan zich absoluut niet vinden in deze beslissing van het CGVS en tekende dan ook beroep aan tegen deze beslissing.

Ondertussen meent de Dienst Vreemdelingenzaken verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten moeten af te leveren.

Indien verzoekende partij gevolg geeft aan dit bevel, kan hij niet anders dan terug te keren naar Afghanistan.

Verzoekende partij kan immers nergens anders heen. Hij heeft geen enkele band met enig land, behalve met haar thuisland Afghanistan. Indien hij in een ander land terecht komt zal hij dan ook ontegensprekelijk in de illegaliteit belanden.

Verzoekende partij zal bij een terugkeer naar Afghanistan ontegensprekelijk geconfronteerd worden met represailles door de taliban, die hem beschouwen als een verrader die hen heeft verklikt bij de lokale autoriteiten.

Daarnaast zal verzoekende partij, mocht hij zich kunnen schuilhouden voor de taliban, hoe dan ook geconfronteerd worden met ernstige gewelddaden.

Het hoeft geen uitvoerig betoog dat de veiligheidssituatie in Afghanistan thans nog steeds ondermaats is, hoewel er sterke regionale verschillen zijn.

Het middel is dan ook gegrond.

3. BESLUIT

De Dienst Vreemdelingenzaken besloot bijgevolg overduidelijk ten onrechte tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het afleveren van dit bevel brengt de fysieke integriteit, de veiligheid, de vrijheid en het leven van verzoekende partij ernstig in gevaar en schendt daarbij de artikelen 2 en 5 van het EVRM."

3.2.1. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing werd genomen onmiddellijk nadat door de diensten van de commissaris-generaal, een gespecialiseerde asielinstantie, was vastgesteld dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus en dat in de bestreden beslissing expliciet naar de beslissing van de commissaris-generaal wordt verwezen. Er werd dus wel degelijk rekening gehouden met verzoekers verklaringen dat hij vreesde voor zijn leven en dat hij het slachtoffer dreigde te worden van folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen bij een terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker geeft aan dat hij niet akkoord gaat met beoordeling van zijn situatie door de commissaris-generaal en duidt dat hij tegen de beslissing waarbij hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd beroep instelde bij de Raad. De Raad heeft zich evenwel bij arrest nr. 218 671 van 22 maart 2018 reeds uitgesproken omtrent verzoekers grieven met betrekking tot de beslissing van de commissaris-generaal en kwam ook tot het besluit dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, wat impliceert dat werd vastgesteld dat verzoeker niet aantoonde dat hij omwille van zijn voorgehouden problemen met de taliban een reëel risico loopt om te worden gedood of om het slachtoffer te worden van folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. De beschouwingen van verzoeker, die neerkomen op het hernemen van zijn reeds onderzochte grieven, laten dan ook niet toe te concluderen dat verweerder de artikelen 2 of 3 van het EVRM heeft geschonden.

3.2.2. Voorts dient te worden gesteld dat bestreden beslissing geen vrijheidsberovende maatregel inhoudt en dat verzoeker ook niet aantoonde dat deze beslissing leidt tot een miskenning van zijn recht op vrijheid en veiligheid, zodat niet kan worden besloten dat artikel 5, eerste lid van het EVRM werd geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend negentien door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK